

«Въвъ хаоса на твоята душа
Прѣзрението хвърли свой зародишъ;
Урѣченъ часъ дойде — и азъ родихъ се!
Възрадвай се, ти виждашъ своята рожба!...
Но ~~тво~~ ^{тво} ~~погледъ~~ ^{погледъ} ~~ужасъ~~ ^{ужасъ} ~~е~~ ^е ~~сковаль?~~ ^{ва / mbo}
Болежтъ ли на моето рождене
Тѣй измощи душа ти, че неможешъ
Да се възрадвашъ ти на своята рожба?
— Тогазъ прѣзри и мене, за да бѣдешъ
Достоеенъ за достоинство творецъ!»

И стонъ се глухъ истъргна изъ гърдитѣ
На Заратустра. Като подкосенъ,
Той повали се възникъ въ безсъзнане.

— — — — —
Самонадѣянъ, дръзна той въ тъмата
На битието своятъ орлевъ погледъ
Да вбий — но тя замѣтна своя плащъ
И затъми духътъ му. Вѣчна нощъ
Се въцари въ сърцето, за животъ
И свѣтлина тѣй жадно. И не вижда,
Кръвъ тая нощъ той нищо, нищо вече.
Не вижда и едничката звѣздица
Що още грѣй надъ него — любовта
На майка си. Бди беззавѣтно тя
Надъ своето чедо, и понѣвга само
Сълза неволна погледъ замѣгли
И отъ очи ѝ мълкомъ се отрони —
Издайница на тайната ѝ скърбъ.

148